

Tűzben hamvadt hegedűm

Kedves (...) Gyuri Barátom!

Ígéretemhez híven küldöm a húsvéti „rendrakásom” alkalmával még el nem tüzelt ifjúkori „hegedűm” dalainak öt-hat évtizedes, már sárgulva barnuló papír létükben megmarad maradékát, amit épp szándékomban állt kizárni az életemből, amikor felhívtál.

Nem emlékszem már a pontos évszámára, amikor nagy élvezettel olvastam a Szolnoki Repülőmúzeum honlapján *írásaid sorozatát*. Mert életemnek egy nagyon fájó része emlékeimmel, s a gépek dübörgő hajtómű-hangjaival — ott maradt a „Kiliánon”, ami életemnek akkor új kezdetű reménységet adott. Mert 1960 későőszén, még a békéscsabai MHSz Repülőklubjából is kizártak. —

— Eszembe jutott az ötvenhatos elitét, Zelk Zoltán verse és verscíme, amit a birtokos személyragommal kiegészítettem, s ez alá másoltam „tűzben hamvadt hegedűm” dalainak maradékát. Úgy, ahogy huszonéves koromból a sárgult papírlapokon megmaradtak.

Védőm: Dr. Rábai Tibor (Martonyi János már 1966-ban meghalt apósa), az elsőfok tárgyalásom egyik, ítéletemet is befolyásoló vádpontja ellen, védőbeszédében azt fejtegette, hogy „jelentős költő lehet” még belőlem. Amiből aztán, még a „lehet” sem valósult meg. —

— Talán egy kötetnyi verset és „verscsírát” már eltűzeltem, begyűjtva velük a kazánba, amikor felhívtál, s a beszélgetésünk mentette meg a maradékot. Meg talán az, hogy bele-beleolvastam a „maradékba”, és néhányat — immár csak olvasóként, — jónak találtam. Lehet, hogy azért, mert feléledtek koraiifjúságom érzelmei, gondolkodásom akkori világa. Kitűnik belőlük, hogy az emberiség létének nagy kérdései foglalkoztattak már hús(zon) évesen is, és a kommunista hatalom gyilkos, megnyomorító tettei. Épp tegnap tettük meg évente ismétlődő látogatásunkat családommal az Új Köztemetőben, ahol feleségem felmenői nyugszanak. S ilyenkor mindig meglátogatom a temető legtávolabbi sarkában lévő parcellákat, ahol az 1956-os, — nálam sokkal szomorúbb sorsra jutott sorstársaim porladnak. Mert engem a Kilián, lőtérrel szomszédos kerítés menti örhelyen — mégsem sikerült 1963. május 5.-én megölni. Mert megmentőim a szó legjobb értelmében: **EMBEREK** voltak. Kivettek az őrségből, s a helyettem lelőtt Gyömrei Mihály növendék is életben maradt.

Soroként, tisztelettel ismét végig jártam az 1956-os kivégzetteken kívül, a már 1949-től 1956-ig kivégzettek, máig is jeltelen sírokban elföldeltek — sorait. Döbbenetes! — hány száz, vagy ezer magyar embert öltek meg a kommunisták. A fiamtól kapott különleges karórám jelezte, hogy egy jó órán át, meg-megállva, fényképezve, — több mint négy ezer lépést tettem meg, a sírsorok jelentősebb részét végig-járva. El is fáradtam, nagyon, — és, nem csak a négy ezer lépéstől.

— De, visszatérve a versmaradékokhoz: — Lemásoltam két szerkesztőség választát a beküldött három versemre, és néhány megtalált, közölt versemet is. —

— **Nekem — nem sikerült „kimentenem”,** — a Zelk Zoltán -i idézettel élve: — „**tűzből**” a *hegedűmet*. Elhamvasztották a kommunista hatalom bosszújának sorozatos megtorlásai.

— Beláttam, hogy nem maradt több lehetőségem a Kiliánról is kirúgva, a Zelk Zoltán -i „*vályogvetésnél*”, s megfogadva Komáromi őrnagy Édesanyámnak tett javaslatát: Elmenekülni minél messzebbre Békéscsabáról.

S ezt a „vályogvetés”-ben élést, nem csak szavakban juttatta kifejezésre, a beszélgetésünkben felemlített, Új Írás szerkesztőségében tett látogatásom alkalmával — Váci Mihály. Aki nem válaszolt a beküldött három versemre. Majd telefonos, időpontra bejelentkezésem után, *oly módon is megvárakoztatott* bő másfél órán át, hogy egy szerkesztőségi munkatársa kiküldött a váróhelységbe azzal, hogy várjak, mert: „*Váci Mihály most olvas.*” S ezt, — kinézve kétszer is a váróba, „*még mindig olvas*” megjegyzéssel, megismételte. Már rosszabbul éreztem magam, mint amikor a Kiliánról kirúgásomkor meghallgatást kértem az Iskola Pol. Helyettes tisztjétől. Aki szintén az előszobában várakoztatott azzal, hogy „vannak nála”, s akik hamar el is mentek. Aztán, úgy másfél óra múltán hallottam, mert kihallatszott a tökéletes csendben a szobájából: „Nézze meg: Itt van még a gyerek?” — Itt van. „Akkor küldje be.”

— S amikor végül bejutottam Váci Mihályhoz, — lényegében nem is a három beküldött versemről beszélt, hanem azt fejtegette: — Inkább foglalkozzam mással... S határozottan emlékszem arra, amikor *kérdezve mondta*: „Muszály verseket írnia?” — S akkor úgy éreztem, hogy tudhat valamit rólam, a múltamról... De lehet, hogy a beküldött *verseim tartalma* nem tetszett Váci Mihálynak.

Ennek volt számomra egy emlékezetes előzménye második otthonomban: a Békés Megyei Könyvtárban 1957 tavaszán, amikor Váci Mihály Garai Gáborral egy előadói est meghívott vendége volt. De akkor még nem tudhattam, hogy ők lesznek a Kádár-rendszer irodalmi életét, cégériként bevezető „cégtáblái”. (Garait *költőként* és „*irodalom szakembereként*” is, sokkal többre tartom Vácínál. S ez, a „találkozásunktól” független véleményem.)

— 1957 nyarán jelent meg az Élet és Irodalom, s én elküldtem három, még kézzel írt versemet (mert nem volt még írógépünk), amire Szabó Lőrinc aláírásával kaptam a két idézett szerkesztőségi válasznál is sokkal „melengetőbb” választ, amiben Szabó Lőrinc a még igencsak ifjú létemet is megemlítette. S erre akkor, — magamban — nagyon büszke voltam, mert épp ismerkedtem a Tücsökzene ciklusával. Csakhogy: Akkor még nem voltam elítélve.

— Mellesleg: — *volt mitől később félnem*. Tizennégy éves koromban kezdtem verseket írni, és három év múltán már a Megyei Ügyész vádiratának harmadik oldalán nyomtatékos vádpontként szerepelt, hogy 1957-ben „izgató tartalmú” verseket írtam, s a *tárgyalásomon is részt kíván venni*. Ami szerencsémre: valami miatt nem teljesült. (A vádiratom harmadik oldalát kimásoltam, a „**vándorkiállításom tablói**” számára kiemelt röpcédulák jegyzőkönyvével. Kimásoltam a „Kilián” levelét is, melyben postafordultával kéri a bírósági végzésemet, és kimásoltam a gimnáziumi évfázón kapott József Attila kötet bejegyzését is.)

Azt pedig ma is, válasz nélküli kérdésként tehetem fel: Milyen törvényes jogszabály alapján rendezhettek rólam, fiatalokként próbaidőre felfüggesztett ítélet alapján Klaukó Mátyás megyei főtitkár és politikai rendőrei...? Ami az akkor hatályos BTK-ban rögzítve, az ítélet kihirdetésétől már büntetlen előéletet is biztosított a három év próbaidőre is. Amely „vándorkiállításom” **gyűlöletet indukáló hatását** már a békési gimnáziumban észleltem, amikor Tusz Ferenc tornatanárunk, havi rendszerességgel kijelentette tornaórákon az osztály előtt: „*Szekeres örüljön, hogy tanulhat!*” Amihez osztálytársaimnak gőzük sem lehetett, mert nem teregettem ki az okát. Csak én tudtam: **mi feszül mögötte!** — mert osztályfőnökünk is bizalmasan megjegyezte: „*Láttam a művedet Béni.*” S ezért került az általa javasolt mondat is osztályunk tablójára: „*Legkülönb ember, aki bátor. S csak egy különb van, aki: bátrabb.*” — A vándorkiállítást még 1963-ban is, megyeszerte! — mindenhol bemutatták! A Kiliánról kirúgásom okaként is ez olvasható a honvédségi anyagomban. —

— Az „**Oázis**” címmel írt *szonettkoszorúm előzménye* volt, hogy az érettségi írásbeli dolgozat címei közül én a „József Attila és a parasztság” címűt választottam, s akkor rögtön elhatároztam, hogy: Megírom minden idők — feltehetően — legnagyobb terjedelmű érettségi dolgozatát. Amely a rengeteg idézettel, 22 oldalra sikeredett. Betéve tudtam József Attilának is rengeteg versét, bár akkor Ady verselésének bővületében éltem.

A szóbeli vizsgák előtt néhány nappal az utca túloldaláról intett magához Balázs Imre biológia tanárunk, aki negyedikben már nem tanított minket. Görcsbe rándult a szívem, mert azt hittem: Mégse engednek leérettségizni! Csak közeledve láttam, hogy: mosolyog.

— Gratulált a dolgozatomhoz.

Az évfázó ünnepségen az önképzőkörben végzett munkámért József Attila verskötetet kaptam. S az akkor szó szerint is „*jól*” sikerült érettségi után fellobbant önbizalmam „*megdicsőülés-érzetében*” elhatároztam, hogy József Attila 17 éves korához viszonyított négy év „*túlkorosság*” ellenére, — én is írok egy szonettkoszorút. Amit fellelkesült állapotomban, néhány hét alatt gyorsan „*össze is csaptam*”. Csakhogy: — Behívtak tényleges katonai szolgálatra. S amikor kikerültem a Honvédségtől, már a „*megdicsőülés-érzet*” hamvát is rég szertesztét fújták az események. Így a szükséges és alapos utólagos javíthatása is elmaradt. Mint a versek, verscsírák többségének. Mert *elhamvadtt hegedűm dalaiban* már sokszor csak a „*vályogvető*” lét fájdalmait vezettem le. Mert még az egyetemi felvételtől is „*örökre*” kizártak. S ezt én: — Soha! de Soha! — nem tudom megbocsátani!

— Nem tudom: lehettem volna „*költő*”, vagy nem. Mert „*Petőfi neveltjeként*” már gyermekkorom titkos vágyaként szerettem volna az lenni. De költő csak az, akit az utókor is annak elismer. Ezért „*írástörténet kutató*”-nak nevezem csak magam, nem „*írástörténész*”-nek. Mert azt szintén az utókor dönti el, hogy volt elég „*ész*” e tudomány műveléséhez, avagy: nem.

S én — holtig tanulva azon dolgozom, hogy legalább ez bizonyossággá legyen. Ezért be kell még fejeznem „*Amikor megszólalnak a régészeti leletek*” dolgozatomat, amit rajtam kívül e világon senki nem tud befejezni. S ha kapok még rá időt, megtöltöm tartalommal a már vagy húsz éve, címként létező: „**EMLEKCSEPEK záporában ázva**” — emlékiratomat. Mert van, volna mivel megtölteni.

— Végül, meg kell még említenem, hogy a rendszertelen rendetlenségben egymásra hányt dossziék között lévő verseimről és piszkozataimról — eddig még a Családom se tudott. —
S így, — **Kedves Gyuri Barátom!** — **Te vagy** e versmaradékok első olvasója.

Néphadsereg

A HONVÉDELMI MINISZTERIUM LAPJA
BUDAPEST, V., BAJCSY ZSILINSZKY ÚT 12
Telefon: 110-420

Szekeres István elvtársnak

Szolnok
P: 7992.

Kedves Szekeres elvtárs!

Beküldött verseiben komoly tehetség mutatkozik meg. Szeretnénk, ha írna röviden eddigi pályafutásáról, vagy ha Pestre feljövet megtudná látogatni szerkesztőségünket. /Ezt nem ártana, ha előre közölné, mert e sorok aláírója, aki a verseit elolvastam, csak külső munkatársa vagyok a lapnak.../

Addig is várjuk újabb verseit, s szeretnénk, ha megjelenhetne lapunkban. Jó munkát kívánunk, üdvözöljük!

Budapest, 1963. aug. 6.

Kerekes András!
/:Kerekes András!/
o

Kortárs

SZERKESZTŐSÉGE
Budapest V. Alpári Gyula u. 22.
Telefon: 121-452

Bpest, 1965. okt. 18.

Szekeres István József
B u d a p e s t
XIII., Gogol u 22/H

Versei tehetségre mutatnak, igényességre és jó formakésziségre, de gyakran találkozunk erőltetett, modoros fordulatokkal is, s ez zavarja az egyébként kedvező benyomást. Kérem, hogy egy idő múlva küldje be újabb írásait.

Üdvözlettel:

Tórnai Károly

- 3 -

3) A Róssa Ferenc gimnáziumban 1957. tavasszal megindult a KISZ. szervezése is. Ebben a munkába tevékenykedett Bor József, és Balogh Miklós is, akik a gimnázium tanulói. Ekkor fk. Szekeres István terhelte a gimnázium WC-ének falára ironiával azt írta, hogy "le a két színű Bor-Balogh brigáddal, "és helyett pedig le Bor-Balogh brigáddal és az sorok alá egy kosuthi címet is rajzolt.

4) A fentiek mellett 1957. év első felében mintegy 8-9 lapos tartalom, az ellenforradalmat és abban résztvevő személyeket dicsőítő verset is írt, s ezeket megmutatta Cséh Béla és Fabulya Balázs nevű barátainak. Az utolsó ilyen ellenforradalmi versek 1957. októberében készítették, amikor falragasztásában az 1956. évi októberi ellenforradalomra való emlékeztetésre hívtak fel. A verseket azonban a nyomasztás során már beszedni nem sikerült, mert azokat a entebb említett két barátja társaságában 1958. augusztus 28-án lakásán megsemmisítette.

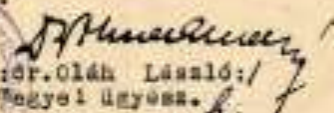
Ezt a tényállást a terhelt beismerése mellett az iratoknál elfekvő iratszaktól való féltés, a rendőri jelentések, Cséh Béla és Fabulya Balázs tanúk vallomása, valamint a bünyjelként biztosított 92 db., a terhelt által kiragasztott és a rendőrség által lezsedett rüpiát, valamint a gimnázium mellékhelyiségének falára írt jelmondat fotó másolatok bizonyítják.

Az eljárás lefolytatására a Bp. 23. §. a./ pontja és a 24. §. /1/ bekezdése alapján a gyulai megyei bíróságnak van hatásköre és illetékessége.

Indítványozom fk. Szekeres István terhelt előzetes letartóztatásának fenntartását az ügyben hozandó elsőfokú érdemi határozatig.

Kérem, hogy a tárgyaláson részt kívánok venni.

G y u l a, 1958. október 16. napján.

/Dr. Oláh László/
Megyei ügyész. k.

Időzondók:

- 1./ terheltként: fk. Szekeres István, a gyulai börtönből,
- 2./ tamként: Szekeres Józsefné, törvényes képviselő, Békéscsaba, Bettyány u. 4.
Fabulya Balázs, Békéscsaba, Ost. István ter. 9, fss. 6.
Cséh Béla, Békéscsaba - Budapest, XIII. ker. Dráva u. 15. /Munkásszálló./

Megyei Bíróságnak,

G y u l a.

MEGYESI BÍRÓSÁG
LEVÉLTÁR

161

131

B.M. Békésmegyei Rendőrfőkapitányság
Politikai Nyomonkövető Osztály.

J e g y z ő k ö n y v:
Készült 1960. december 8.-án Szekeres István B.1234/1958 számú bi-
rósági dossziéból kiemelt anyagokról.

A fenti dossziéból az alábbi anyagokat emeltük ki:
23 darab kézzelírott SZ.I.SZ. aláírásu ellenséges tartalmu rőplapok.
A fenti rőpcédulákat tablók készítésére használtuk fel.

kmft.

[Signature]
Gyarkó Pál
r.szds.
oszt.vez. h.

[Signature]
Gombos János
r. t. ügy.

BÉKÉSMEGYE
LEVÉLTÁR

158

124

"Kilián György Rep. Ti. Isk.
S z o l n o k .

L.i. A kért jogerősségi záradékkal
ellátott ítélet kiadmány címnek
megköldendő.
1963. II.26.

[Signature]
m.b.tvezető.

Gyulai Megyei Bíróság

G y u l a .

Tárgy: Szekeres István bírósági
határozatának megküldése.

A fenti parancsnokság kéri a Megyei Bíróságot, hogy S z e k e r e s
István /:1940.Zsilák Ilona:/ Békéscsaba, Battyáni ut 4.sz. alatti
lakos bírósági végzését alakulatunknak pósta-fordultával szivesked-
jék megküldeni.

Értesülésünk szerint nevezett bírósági határozatát 1958.11.24.-én kel-
tezte a B.1234/58-3 számú ügyirat szerint a Békéscsabai Konzervgyár-
nak lett megküldve.

A bírósági határozatra azért van szükségünk, mert a nevezett a fenti
parancsnokság állományában, mint tisztii iskolás növendék teljesít
szolgálatot és az említett határozat a Haderanyag kiegészítéséhez
feltétlenül szükséges.

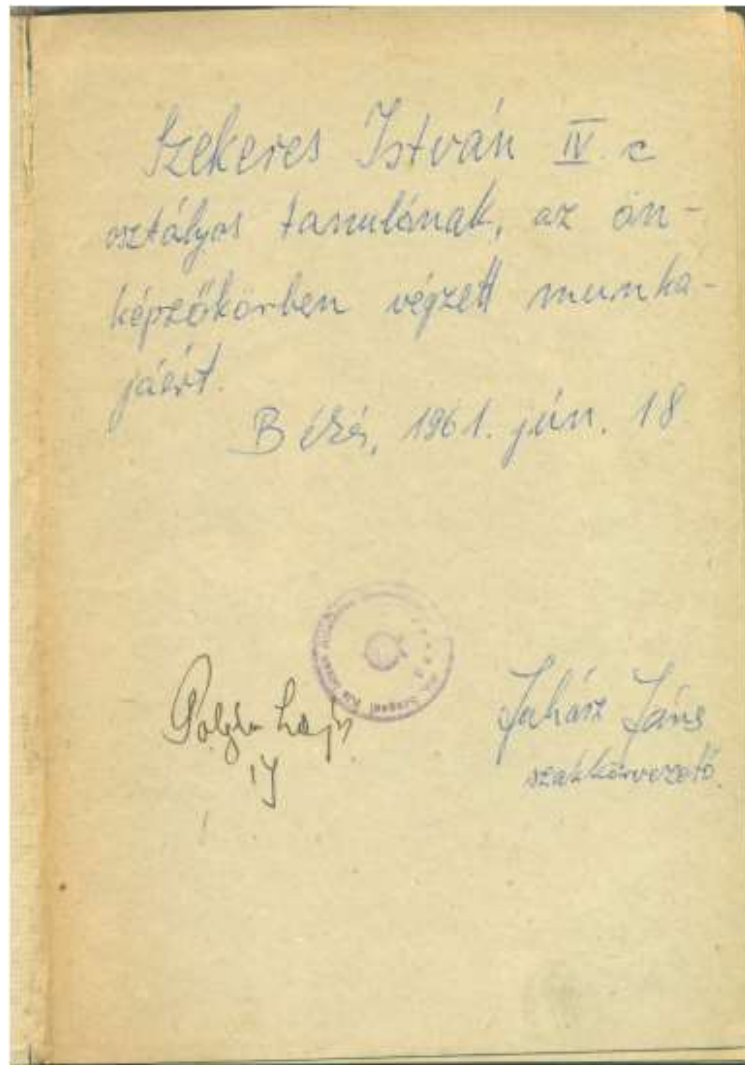
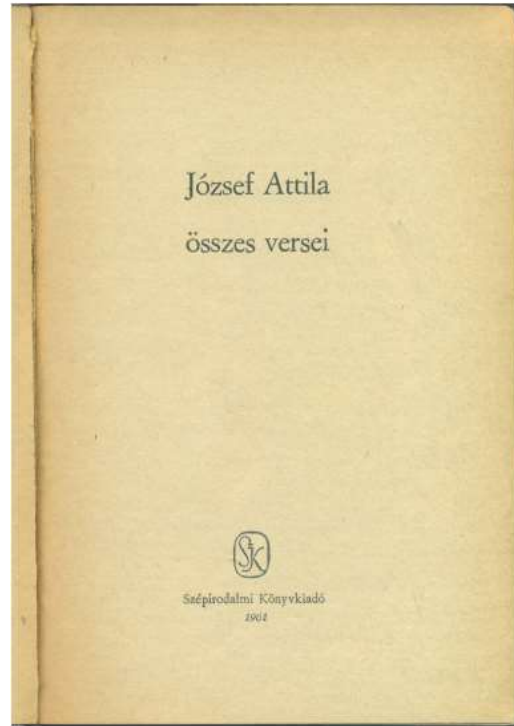
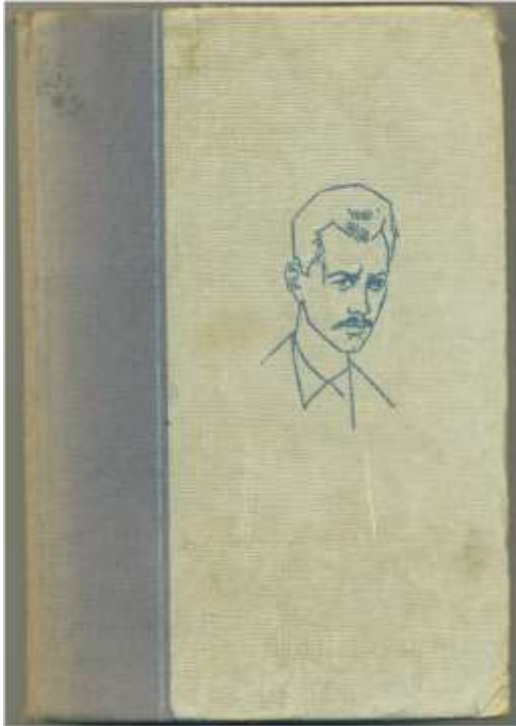
S z o l n o k , 1963. febr. 22.

[Signature]
/: Tóth Imre szds. /:
szf. ov.

BÉKÉSMEGYE
LEVÉLTÁR

186

166

Augusztusi vers

Demény Ottó

Szűz a sárga tengereg
hullámzó hátú sők a fényében
forró nehez kék levegő veri
rögágya szikkadt már sovány úras

nem tűnrepre fürge hósekre érett
ahogy szegőre érik a kenyér
bekerülk az arató-budak
tűzvörösen zihálva szakatolva

a feloldatra a régi - valót
ami sosem volt se boldog se sajnó
ahogy nem sajnó semmilyen győzelem
de a kenyér a fehér asztalon

ára a dacnak megpróbáltatásnak
amit nem lehet már elnékelni
a szájaktól ha kivették a földből
szép a kenyér a fehér asztalon

Törvény

Szekeres István József

Ősök gyökerei kötnék a lábba,
hol összenőt a hús északról,
forró délről, szilaj keletről
elődalm vére,
a szerelmük itt lobot vetett.

Dallamuk főlemben: valam dalolnak
tovább, szazadok mélyen
kurooltam, avtam, mint a tűzet: ver-lohogójuk,
a rajtettem a vezétyben — szivemen, hogy majd
ha jó a szabadság napja, kibontam
a szélben!

Gyermekel vuttak
ők is e pornak, elvagyulva
szeredek porával,
csak itt érzem testüket közeli:
— mindenütt másutt
idegen vagyok.

Mert testük e föld, E föld: a testem.
Barátságuk tükrében látom arcaikat
Hunishuk, paj! — őszerspedezt.
Sorom: e földet
termékenyvé tenni.

Summárium

Sz. István József

Szajkó „Pax!”-ot szólí és lángot okádott
ökörül állat indulatát csaltogatta foguk
és laposára fordultak a talpak nyomukban
hűrgő fáj-patakok leonyu-mustja csordult földig

Átváltak tengereken hussúra női
sarkány-nyakukkal
hiberos vér lángjába borulnak a földök
de kigyólt a kő a homok
lángok nyaldosták a játékos ég
némali harangjait

Mesebeli hősök kárdenek
Egyszül karddal meztelen
éso háruk szuppa alatt, csak
pöngők csajfogtak a pászor
pikkely-aecljén csak szemjuk
égőbb a rájuk-lövellő tűznél

enyhülk-e végleg
cserepes ajkuk ősi szemjait

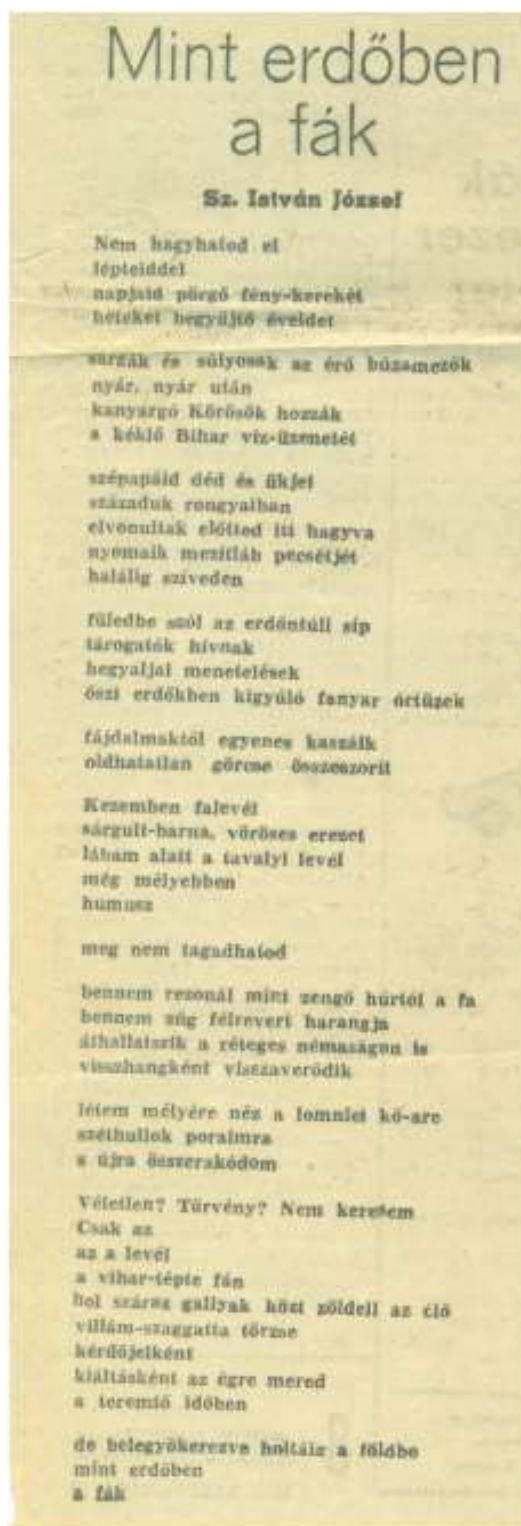
Szemjuhomnak a messi a jóvól
földök is várakozásba-epedve
vizet enyhet sóhaj a lár-forró villág
s a jóvól-remegő értő és látó papillák
vizlök levegőbe fagyva csödrögnek
koponyükben
falról falba verődve
nem-szabadulva a rettenet rajjukkét
ki-bejár a megriadt fétek

(csak a vak-felelőtlen ilhet tétova-némán
rábíva magát a szelekre nem érve
a történelem intő testamentumának
becslő igéit)

mert nézd olykor már a derült ég
hulla-litás és füst-árnysa kelyhéből
halál-kormos pernye szilaj jelebbe
tűz ég már valahol
felgyúlhatnak a forró assályban
kiszikkadt szikra-töltésű mezák
völtek bíló hatványai húrnak
az ég kupolájának taris húrjait

az esti székületben az ég felleven alján
villanó villám vörheny ténye szikáz
(most kéne nem utána a gyors
mea culpa)

ha a töcsös földre szédülten hatványi-csve
jáfutva-pengve szakadnak a török
játérok-e kéz még elcsúszni hegedőn?

A jobboldali vers a Békés Megyei Népújság 1961. VII. 30. számának **KÖRÖSTÁJ** mellékletében jelent meg. A többi is, de nem tudom mikor, mert kivágtam mind az újságból. Emlékezetem szerint, még legalább négy-öt versem jelent meg ott 1960-61-től (?), de nincs időm megkeresni. Több írásom, különböző álneveken, pl.: Kék Béni néven is, a megyei lapban jelent meg 1957-61-ben. Ezért a békési osztálytársaimnak Béni volt a becenevem. Miként a „Kiliánon”: Hégel. Mert még üveges inasként olvastam Hegelnek valamelyik művét, amelyben Kant „Tiszta ész kritikája” c. művével foglalkozott. S ezen emlékem roncsaiból idéztem néhány alkalommal.

Oázis

E bolygó: Őshazám, egyetlenem;
Gaia-anyám, ki testből merített
tudatra fel, mély kútjából az éjnek,
hogy lécsak: fényre vonta két szemem.

Talán - egy pillanatra csak, s velem
mi célja van, én nem tudom, mi végett,
de létem tüzes istensége éget
Heraklessként, ~~minden~~ láncszemen.

Kainokkal, s jaj - együtt Ábalekkel
lemegy a nap, és velük együtt felkel
kőink tűzének láng-vermébe sártan;
~~Éjszaka~~
~~Éjszaka~~ Örök Tartaroszban?
s magma-tűzben égve kárhozottan?
ahonnan hajt, és lázad bennem vágyam.

II.

Ahonnan hajt, és lázad bennem vágyam
tisztább, és jobb után. Es rajta át
kényszer, hogy: újra, egyre meg...! Dalát
éneklem ajzva, részegülve vágyban:

E perc anyém! - s ha robbanó világban
a némaság, és tűz a lant szavát
emésztene - én még harmóniát
tündöklök im! aranylós lán-sujtásban.

A véghetlent alomével lebírni,
s abban, oh ember! - fény-erővel hinni,
hogy partot és a senki föld-homályban,

s lélektől lélekkig; még nincsen vessze
hajóra szállni, és ki a tengerre
első hajóként, parttól-szakadtában!

III.

Elő hajóként, parttól-szakadtában,
s mert elszakítva teljes-egy a tét,
megnyugezik mégis az, ki éle tét
egy útra tette, végleg megtaláltan.

Kiválasztottan milliárdot vártam,
szolyongva fogyhatatlan tengerét
időnek, és tudattalan terét
s végtelennek én vakon bejártam,

és vártam oh, ezer, s ezernyi évet:
/dalolt és sirt az ősananyag-természet,/
de itt voltam már vágyban, szűz anyagban;

s ha fáklyám fénye utolsókat lobban -
felhők tűzében ég a két szemem:
úgy nézek vissza habzó tengeren.

IV.

Ugy bések vissza habzó tengeren,
 ki tudja már, hogy soha többé nincsen
 több virradat, hogy partját megtekintsem;
 ezúttára végleg hab lesz hajd vélem.

☞ marad ki él. És tart a küzdelem.
 Gyomót Elik az érdek-áztott kínosan
 az éhség rabjai, Szemükbe intsen
 feloldódást az ész! hogy küzdve, benn

hasukba tudják bölcsen más kilincset;
 és Tabuként, már meghódított kincset
 viselni ültek minden emberen.

Mert értelemhez nincs szebb szó, csak: Ember;
 ☞ ha önmagával harchoz állni nem mer:
 megtérni nincsen máshová helyem.

V.

Megtérni nincsen máshová helyem.
 Az astronauta visszatér az űrből,
 a szomjúság, s az éhség is felőrül,
 a beáult is hajtja víztelen

a lassan már végzetté vált jelen:
 vizet fakaestna minden látott kőből,
 zöld látomásban: Oázisban dőssől,
 a szája véres, és értelen

szólit egy néma, szótlan "Allah"-ot,
 ki végül is - homok-tengert ivott -
 előtte fekszik szörnyű tanúsághoz:

csontja fehér: játszott; nagy volt a tét;
 s nem lett vizre: úgy érte végzetét.
 Más éltetőm más nincsen itt: a Mában.

VI.

Das éltetőm más nincsen itt: a Mában;
 rakétával hiába is repülsz
 kihült bolygók felé, és szanderülsz
 csalfá vágyak kényelmes paplanában,

míg nem vagy otthon - itt! Fajod ziháltan
 remeg, mint víz szinén a kábult kúsz.
 Éhség? máreg? - mindegy! Épp úgy merülsz
 el sokkosan az égre-nyiló szájban,

magad falva fel önmagad, vagy fojtva
 egymásra rontava, -szurva, térdreerogyva
 rekontrázó, dühödt, és vad tusában:

víz nélkül Szaharában. Elfeledve
 megértés másét rakni a sebekre.
 Nincs más Oázis Urunk homokjában.

VII.

Nincs más Oázis Urink homokjában.
Mégülheted a dörgő lángsugárt,
nyergelve álmaid valós ~~fényességét~~, *fényességét*
s már- már egészen Ikarosszá váltan,

keresve messzi, sivó pusztaságban
új Mózesként, a gazdagabb hazát,
/hallgatva fogyva-ful' sípszavát
tűdődnek,/ őrült, manna-váró lánban;

szemed sötétedő tükör-taván
az elhagyott, csillaglós Kánaán
vesző fénye, ha mondanád: legyen.

Házat találhatsz. Lakhatót, Hazát: nem.
Itt mondhatod, hogy poklod, avagy Éden!
Mégfélni bár - nehéz ily kis helyen.

VIII.

Mégfélni bár - nehéz ily kis helyen;
akvárium-lakók, kik Ur-üveggel
lezárt világuk foglyai, hol reggel
újult végyakkal kelnek, szüntelen

dörömbölve a lét falán: jelen
követelődző, s megrabló sereggel;
falat szakító - mi perce közelg el
a "kritikus tömegnek"? Végtelen

erősségű neutron-utközések
csapódnak úgy, mint felgyülemllett érdek
egymás pályái ellen! s még ha vágy is,

miféle őse-erő..., mi célja lenne,
ha maga- magát...? - - de én bízom benne
mégis: hajóm, ha száz viharon átvisz!

IX.

Mégis: hajóm, ha száz viharon átvisz,
hányódva bár, de mégis nem merül
az őse-káoszba vissza, emberül
megáll vihart, tisztító-szép catharsis.

vagy mégse az? Őt ezre tév "azért is!"?
állkapcsomú göröge, mely szorítva hull
tetemként, szétfeszíthetetlenül
a szakmányt fogva - s véle a haldit is?!

Egyszerre röppenő utolsó kések?
egymásra perreelő halál-lövésak,
s kitérni kell előle védtelen?

Hajóm ciklonban nyög, tatján a hullám
étcsap, tarajzó hullámok vad ormán
ez 4-fővenyre tér, és hajt szelem.

X.

Ez ő-füvenyre tér, és hajt szelem.
 Oh, mossák partjaid hullámok
 locsogva, halkán, és a szellő-szátok
 susogjon simogatva, szertelen,

játékosan eseten játszva tincseken,
 pálmák lombját hiába ringatjátok,
 ha törve törzse: fülcsattan az átok!
 Ökölbe ha szordúl a két kezem:

lehengerelnek felhők, és a kék ég
 mint szaggatott rongy, szélben elsivít
 és száll... eloldva dühvel érveit

az ember-hurrikán! - A szélbe' fenn
 a nyári este... - marná lelke kétég.
 Törvényeit - hát bölcsen érlelem.

XI.

Törvényeit - hát bölcsen érlelem.
 Találgám rejtett kulcsát meg a széfnek,
 melyből a Minden titkai szénelnek:
 hasadna meg előtte két szemem!

Időm, ilyen kevés, nem volt nekem
 soha. Szabadra törnek mind a gépek,
 /igaz érdek csak az, mi közös érdek,/
 s urrá kell lenni baj, - s veszélyeken.

Amit magának alkotott a két kéz,
 fellézed az a teremtője ellen,
 ha nem nőtt fel még hozzá értelemben;

s persz lehet: az ítélet, a végzés;
 beszűkülés, - s lehet kinyíló Bázis?
 Az Úr homokján nincsen több Oázis.

XII.

Az Úr homokján nincsen több Oázis.
 Vitorlát bontva, kedveső szelet
 bevárhat az itt, erős gyökérzeted
 növesztve, míg: az értelem befászlis,

megvéd, s így egyensúlyod szeniális
 "szaltó mortálé"-val rögzítheted
 /karcolva a titok-csipkés eget/
 a meszei, fénylő, köd-világon át is,

garincet vetve kőnek és időnek,
 s az ellen mind, kik ellenedre törnek,
 ugorva át, hol is rád új verem;

te légy: minőség váltó-forradalma
 - "ego sum via, veritas et vita",
 s rácsokkal fedett naprendszerem.

XIII.

E rácsokkal fedett naprendszeren
 dörbögölj csak! Lám: érdemes még élni!
 ha most is lát szemem, mi nem ily égi:
 asszír, és parasa harcost - szüntelen

csak harcost lát szemem a tengeren!
 porból a porba áramlókat méri
 a dárda-vető kéz, és sosem véti
 a súlykot el. Ki veszt - megértettem -

az ott marad! Vérért a por felissza,
 s amit a föld ad - hamar kapja vissza!
 Csak egy reményem van: az értelem.

Öt ezredév átkát szilánkra törni,
 sosem-látott csillagként tündökölni:
 A béke legyen veled! - és velem.

XIV.

A béke legyen veled! - és velem.
 Tolóljon szédre szó, mint étek:
 nemsharvadó vágyak reménye éltet
 szavakban, gondban. Nyíljon! Az legyen.

Öt ezredév a harci szakerekben;
 a porba köpködő öt ezredévet
 felejteti - csak az lehet az érdek,
 s nem haragra kelni új, és új jelmezben,

s a béke ^{jelmezében!} ~~reményében!~~ ~~és~~ nem érteve:
 "Te tünde fény! futó reményesség vagy te"
 - Ne fuss el, és maradj végleg velem!

hiszen a föld - a vérünket nem kéri! -
 mégis, miért?! hogy nem mindegyki érti:
 E bolygó: Óshazám, Eszetlenség!

IV.

E bolygó: Óshazám, Eszetlenség,
 ahonnan hajt, és lássd bennem vágyam,
 első hajóként, parttól-szakadtóban:
 úgy nézek vissza hazám tengeren.

Megtérni nincsen máshová helyem.
 Die éltetőm más nincsen itt: a Mában,
 nincs más Óázis űrünk homokjában,
 megférni bár - nehéz ily kis helyen.

Mégis: hajóm, ha szél viharon átviesz!
 az ó-övényre tér, és hajt szellem.
 Fővárosait - hát bölcsen érlelem:

az űr homokján nincsen több Óázis
 a rácsokkal fedett naprendszeren:
 A béke legyen veled! - és velem.

István József

Lekár Jano
Lekár Jano

Egy férfi fut bicogve - fején zsák van,
zsákból fejére bukott tiszta csuklya.
- Megáll - ijedten iramlik az itra! -
Szokatlan ütözék a tűző nyárban;
riadtan dörmög, ahogy fut, magában.

"Hé! Jano hé! - nem arra van az arra!
az arra van; amerről éppen jöttél!
Vagy fussál balra, vagy fuss jobbra - ott té-él!
van - s futhatsz a nap előtt csak a napra!
Vigyázz Lekár! - vigyázz az árnyékokra!"

És fut Lekár Jano, és fut a gyerek-csorda:
"Lekár Jano! - vigyázz az árnyékokra!"

"Román-tiszt ur! - én nem vétettem semmit!
Az az öt hód... az én kis kicsi földem...
...még úkapának jókán... Örököttem...
Uram! jaj Uram! - nem vétettem semmit!"
"Csak ünnétek! - a parasztja istenit."

És fut Jano az uton - fején zsák van,
zsákból vállára hulló tiszta csuklya. -
- Megáll ijedten - és, iramlik újra,
é, mezezekott 5, tél, tavasz, vagy nyárban;
motyog, beszél, siet - a fején zsák van.

"Lekár Jano! - gyere no - nézd! - a labda!
Ant mondják, hogy te híres kepus voltál...
Mutasd Jano - hogy védnél, most - ha volnál?...
- ...Ugy- ugy Jano! - védődj csak a homokra...!
de vigyázz Jano! - vigyázz a zsákokra!"

/Az egyik keze mindig zsákját fogja:/
"Vigyázz Jano! - vigyázz a zsákokra!"

Csabai István

Tarolt ágak közt

Tarolt ágak közt őszi szél barangol.
De bennem jázmin s bodza illata,
Pergő levél. Egy kéklő, messzi nyárból
felém lebben tűnt lépted halk szava.

S rám néz szemed; bilincsem színezüstje,
a bársonyos. Hangod oly elhaló.
Porroság láza. Rám borul az este.
Arcomra hullni kezd a hó. A hó.

Pásta

Szép szomorúság címers
mond: miért vagy
szomora?

Itt felejtettek
kőnyeim partján,
mozdulni
nem tudok, szárnyam
vén sasé, lomb-hajam
kőnyekben ázik,
gyökér-szám
kőnyeket iszik;
egy vándor is ágamra
kötötte a harkot, s én
nem tudok éirni se
tanár.

/1963/

Kérő

Kérő és válaszok

Mondd: akarsz -e társam lenni?
 Éltünk útján együtt menni,
 egymás kezét fogva, szépen -
 fény-záporos napsütésben.
 Fény-záporos napsütésben.

Hí szerelmem téged kéret,
 hogy velem köss szövetséget.
 S Nem fog akkor rajtunk átok ~~ok~~
 - kegyelmeddel lennék áldott.
 Kegyelmeddel lennék áldott.

am jungs edm:
 - Karóidőben ~~ed~~: semmi.
 Erőssé csak te tudsz tenni!
 erőssé, ha vihar támad! -
 két karommal megóvnálak!
 Két karommal megóvnálak.

Kéklő madár - mint a nyárban
 fénylő lelkek - fényé-válton,
 élet-adón - jövőt adva
 világunk hogy csillaglana!
 Világunk hogy csillaglana.

- Ősziidőben, levél hulltán
 kezem fognád, kezéd fognám
 - lassú sétán, őszi erdőn -
 szemed nézném elmerengőn.
 - Szemed nézném, elmerengőn.

Egyre feljebb

Kedarcok kaptatóján
 jutottam fel a csúcra. Egyre feljebb, alakó metszet
 zuhanom lentről, egyre feljebb
 taszított minden bottás, minden
 bizonytalanság egyre feljebb sodort.
~~szűkített.~~

Alattam elmaradt a nyár
 és egyre hidegebb lett. Már
 csak messzi fények lobognak
 ott lenn - az est platánjai:
 szívekből fakadt tűzek.

Itt csend van. Havas,
 csillagó tiszta csend. A sziklák
 fagyot lehelvek. Köpenyem
 a magány.
 Távolban
 csapcsok szillettjén hócipkák
 fehérlenek. Az éjben
 ragyognak
 a csillagok.

Álom

Az éjjel szörnyű álom volt

csattogtak kerekak csapkodtak fém-lécek
 kék-szöld-piros lámpa-szemek égtek
 pléh-testű szörnyekkel előttem vonultak
 mint sok- sok böcs kisértet
 mindent-tudó szuper-gépek
 nem beszélték nem járdáltak
 anélkül is mindent tudtak

előttem ahogy vonultak
 kimerült pályákon mint
 elektronok mint
 Na-törvényű bolygó testek

de szorongásra felébredtem
 s ugatott a szomszéd kutyája

Ilonka

Hitted ~~éle~~ több lesz

Ilonka
- de jött Parancs-sziva, s a vállapom
a sárban megtaposta.

Féjladod?

En féjladom. Kimondhatatlanul.
Hivaldafényben éltem, s a fűggyay
~~le~~ lemult.

+

A nédeson, hol élek,
zsombék s a nád otthont nem ad,
csak kinsó menedéket.

Estéknként
ha fűlhangzik a szél
szóltó ordas-árlása,
fejem fűlött az ég ragyog:
remeg a tisztasága.

Pőlyádnék - Te messze van
s külsőben is: hiába;
ki áll - mit ér annak
fényének tisztasága?

Aludni jó. Álomban
a lényomod is látom;
öt éve járok utánad,
s Te messzebb vagy, mint álom;
öt éve sok- sok éjszakán -
~~valaha~~ *valaha* utra térek:
cellájában marad a rab,
utánad száll a lélek.

A léptem újra könnyű lesz,
magam, ha újra látom:
bolyongva kereslek, utánad ~~találok~~ *talál* *jele*
hosszú éjszakákon. -

De kő-rideg a Tiszaliget,
és sár dagad a vízben:
além áll a cinkos folyó
és hid átmenni nincsen;

kőszélok kihalt utcákon;
a repteret is látom:
fekete varjak ülnek fenn
a kődbe-~~szé~~ *szé* fákra;

megállok utcsarkokon:
s lépteidet várom;
szátszórtan egy- egy lámpafény
~~szé~~ *szé* éjszakákon.

s Te nem jössz el. Hát
most sem jössz. Elhagyatott tájon
a szélben ~~szé~~ *szé* neveddel
kutattak egyre, fájón.

És mintha hangod hallanám:
itt vagy - és mégse látlak.
És alszansz. Tovább
~~utánad.~~ -

Egyszer - megláttam házatok,
de nem ott a Tabánban,
s idegen lány fogadott,
nem az, akit vártam,
csak a hangja ismerős, *volt tőled,*
az olyan ismerős volt...
Ott álltam a szobában
- a szoba már üres volt.

És ~~reagálott~~
mint hegyomlás, ha tudal: Te
lédarcfény vagy! Lobban,
csalárd láng, pocskárban polygónnak
végzetes halálbáb-remény!
Még ~~várba~~ ~~várba~~ ~~várba~~

És szétfeszült, és remegett
bennem tovább a képed.
Már reggel volt. Zúrtat a nád.
A nádak is felébredt.

Vártalak

Vártalak forró nyári éjszakákon,
mikor szememre nem lopódzott álom.

Vártalak,
s hallgattam ~~szó~~ ^{szó} tűzőskmolódiát,
mely csendesén szólt az ablakokon át.
Nem jöttél. -

De egyszerre - ott teremnél hirtelen:
képszelot-varázs az álom-egiken
te voltál,
s lebegtél, mint nyári forróság, felém
egy Naptól fogyó alkonyat kezdetén.

/1960/

István József

Gyöngybe-dermedten

I.

Születtem villámok
sújtó erdejében
vér-kupolás
mestelen ég alatt

villám-sorsoló
Bertalan-éjjen
emberak álltak
fedetlen fővel
bíber-pérrák
lucskos kövén
dermedt-néma
birkanyájként
sarakba-bujva
Meszeskerulva
sorsuk mezejében

Acélen pengtek
kushan csikerdultak
vad secundumek

És akkor hirtelen
keppant a kövön a
kés
Dermedten nézett
mindenki a földre
Ott feküdt lona
a kövön a kés
és nem nyult le
senki már érte

Kinyíltak a fény
ajtajai és
kitódultunk a fényre

II.

Lavinaként indultak az évek
nőtt a felület nőtt a felületek
érintkezése
csilló csomallusként
törten volna égre
jötték tavaszok nyár melegével
jötték nyarak téli jégverővel
simegatott nap sújtott kerhács

Magamra sáraltam mint a mag
rácsekká-bett sáncaimat
kagylóként növesztő
epéles drágagyöngyvé
fájdalmas-fényvé

Itt állék magamban
gyöngybe-dermedten
magamra-sárva

Jaj hol van szivetek
vérbő kalapácsa
Meeszetörni rácsoimat?

* Alakvázlat

• Teglalap alakú metszet

Albérlet

Magadra vették
 büntelenül, önként
 vezeklésedet:
 beköltöztél e négy fal fedett
 tilalom-táblája közé,
 hol az ajtófélfák is
 felkiáltójelek:

nem nem
 nem szabad

nem lehet!

Szemed az ablakon/mint rácson át/
 magadba visszanez:
 korom-patinás tűzfalak,
 látható dohszag,
 penész.

Pókosépek fonnak körül,
 a falak betakarnak,
 ablakod is már csak
 tétongó vakablak:
 füledbe dermedt csend kiált
 otthontalanságot -

~~érted nyúl egy fojtogató/
 láthatatlan kéz
 - zsebed óráján halvány
 ketyeg a pénz.~~

Szekeres István József

Versenyszonett a szonettversenyről

Csak téma kell, és én szonettbe öntöm
 folyékonyan, miként forró acélt
 formába az öntő - csak lássak célt:
 indít az utra már a nyelvi ösztön;

ha mondják is - nem sikk szonettet írni,

Helyzetjelentés 1970

Ujjaid a verhes P8ld
 verőeréről vedd le
 lüktető hullámai
 dobzóll'k verik hártvád idegét
 görcsbe-rángó tors-alak-indulatok
 járják az ősi táncot a mélyben
 kőhegyi dárdákkal hadonászva és fent is
 érad' folyók borítják el horizontod a szem
 tutaj és bárka után evez bár még
 ez nem az érvig a sodró
 görgeteg sámit' gyaluja
 kihülő bolygók
 feeziti kergét ellentétes erők
 rugói gyűjtik sájtani-kécs öklök
 millió megapondjait

Kevesen vagyunk a gáton

mert nem lehetünk elegenden
 ha ég a kopmozó fáklya
 és jön a víz
 slattomosan
 centipól- centire amit ki rajta jár
 nem lát csak a parton
 talán a gátkoronáig?

Csont-kezem ujjai
 némán mutatnak agyam porló barázdáin
 ötezer éve
 kutatva a múltat Volt ilyen már
 máskor is de mindig kicserélődött
 a vést-látott falvak népe mind fiatal
 és szól a zene örök bácsú
 ringlisziljein szédítik könnyű
 életüket tapogatva farát
 minden gömbölyűségnek

Pedig szögletes a világ!

Ember
 ki itt állsz csupasz kézzel
 hajad morzeolva a gáton
 lóháld meg fáklyád a hangod
 elfujja a szél de a fáklyád
 meglátja valaki

Hiányod

leglalat alakú metszet

Kivédhetetlen fölém borul
hiányod hallgatóg árnya,
léted antiléte, a ~~tárgy~~
szobanémaságra;

mert úgy vagy itt: hogy nem vagy,
és mégis itt: egészen,
minusz jelened ~~eslő~~ a tárgyakon:
emlékek karátja asztalon és széken.

Pedig, tudom - a nagy-éjji
csenden túli csöndben
értem jönnek a szuronyos árnyak,

megszorul rajtam a harokidő:
úgy megyek végleg - mindig utánad.

Emlékeztető

Mindig akadt egy ember, aki

elsőként dobta a dárkát
elsőként szurt
elsőként döfött

elsőként ajzotta ijjét
elsőként husta meg a ravaszt

elsőként mindig
elsőként megelőve

hogy más legyen az első

Legszörnyőbb halál

A hallgatás ott meg, tudom:
az a lakat az ajkadon,
- a nem volt tovább: alakú metszet
Súlyától leszakadt az ág.

/1965/

István József

Csíra és növénye
/hangjáték/

/A színen hosszú ideig csend van. Sötét. Csak a háttér ragyogó csillagos
égén villan egy- egy csillag. Fellobbanó fénye helyen sötét marad./

I.

Két visszhangzó hang az űres színen:

Add nekem a követ!
- Nem adom! pattints
te is magadnak!

Add nekem a követ!
- Nem a- dom! pat- tints
te is magad- nak! - - -

+

Add nekem a követ, a húst!
- Nem adom! vedd el,
ha tudod! - - -

+

Adjátok nekünk a kőveket!
a húst! a bőrt! a mind!
- Nem adjuk!
Ejtsetek zsákmányt
ti is! - - -

+

Adjátok nekünk a földet! a vizet! a teraszt!
- Nem adjuk. Ásátok csatornát! vessetek búzát! - - -

+

Mondd, hogy: "Te vagy az én uram!" - vagy
megölik!
- Ne ölj meg! - Te vagy az én uram!
Ásom a csatornát, hordom a követ, bevetem földed! - - -
/korbácsolás, jajveszékés/

II.

Egy hang:

Rex! - Azt üzenik: "Nem vagy a királyuk.
Nem adnak aranyat, sem mást."
Katonáim parancsokra várnak. - - -

+

Érdekünk megkívánja
érdekünk megkívánja
érdekünk megkívánja - - -
/visszhangként balul, és ágyudörgésbe megy át/

+

Excellenciáé uram! Kormányom
tudatni kívánja,
hogy nem marad semleges, amennyiben

- 2 -

hogya nem marad sealeges, amennyiben
 hogya nem marad sealeges, amennyiben - - -
 /egyre halkul, távoli fegyverdörgés, robbanások saja/

+

- Első hang: Legfőbb cél: a terjeszkedés meggátolása
 legfőbb cél: a terjeszkedés meggátolása
 legfőbb cél: a terjeszkedés meggátolása
 / a hang végig folyamatos marad/
- Második hang: Kormányunk eltökélt szándéka - hogy ragaszkodik
 a jelenlegi status quo- hoz,
 és a megbontására irányuló törekvéseket
 minden eszközzel meggátolja
 minden eszközzel meggátolja
 minden eszközzel meggátolja
 /belevegnyül az első hangba és folyamatos marad/
- Harmadik hang: Egy talpalatnyi földet sem
 egy talpalatnyi földet sem
 egy talpalatnyi földet sem
 /belevegnyül az előző hangokba, hangszavár/

+

/A színen az előtérben felérődik az égbolt helyén a glóbus kontúrja,
 majd távolodni kezd, se fénylő pontként elvegyül a csillagok között.
 A hang a távolodással arányosan halkul, majd hosszabb csend./

Gongoltás.

István József

Kékellő léz
-sénaj

Valami tűz kéne. Forró, tiszta
 kékellő léng.

Hogy ki átmenne rajta: itt
 belépne mocskosan - és tisztán
 lépne ki odább!

Valami óriás
 fertőtlenítő:
 az kéne! gyógyítója
 minden emberi sebnak.
 Elfeledtetője, hogy voltak
 dob-pergő hadi-táncok,
 matériátlan nyilak és dárdák
 szivekből- szivekbe
 rüppenve sziszegtek!

István József

Apokalipszis
/narcisrepülő rémálma/A Föld gömbölyű,
én látom: mindenütt
gömbölyű,

húsz-öttes léngesővéval kuszom
lúktető szivetek fölé, jeges tüként,
dörgő félelem árnyaival: kies
földjeitek napozóin
kinyíló léng-rózsák dőrejével
letiprom a csend virágait,
méhek szimögését
belefojtom
gépem dübörgő robajába:

vagyok: a suhogó kard,
szárnyas vér-lovamon
égi ostor, lehetőség
a végső csattanásra,

szárnyam alatt a rombolás
néma spóráit: bombáim hordozom
a rakéták gyors fullánkjaikat, hogy
indukáljak h a l á l t
életetek mágneses terében,
szikla-repezető pillantással
repülök fölöttetek, mint
kőszáli sas, belelédtek kezetek
varázsló titkaiba: megtörni
igézetét,

kilopond-milliók
taszitanak
az égre, fölétek:
parancsok érankőrei
hézaitok, zöldellő földjeitek
fölé,

parancs: a szárnyam, fegyverem, a lelkem is
parancs:

parancsra
rátok szabadítom
spóráim vakítva kinyíló
föld-desztilláló detonációját!
sugárzó gombák halálfejeit emelem
fejetek fölé, mint sir fölé
a fejfát! - -

Húsz-öttes léngesővéval kuszom
lúktető szivetek fölé, gépem
vijjogó léng-sikolyával.

Szerelmim

Mozdulatlanságba fagyott
 évek tutaján
 esznek, távolodva
 ismeretlen partok között.

Fejük felett a Nap
 glóriás:

Katalinok,
 Ilonák.

Valamikor bennem éltek,
 s bennem magya fészüket;
 kirepültek!
 égbe-szálltak!

Sosem lesznek ~~újra~~
~~és a fűves földeken~~
 - És itt maradtam én. Csatákban
 fehér füst kormozza hajam,
 izmon roppan, csontom hajlik,
 máró vérét csurgatja rám a Nap
 - s szívam felett emlékeik pacsirtái
 jajogának!
 jajogának.

Holtág

Kicsuszott a lábaid alól ami tartott
 nincs est körülölni
 legendák fellobogó rőtayelvé lángját
 szíradok pernyéjét kavargó
 füst- és szikra-esőben
 fejtek mágiás köre felett a lángok
 fénye nem világít az éjbe
 arcotokon

Csak a hétfők a keddek hajnali
 napjai jönnek az égre,
 falába verődik minden mozdulatod
 - csak szerzem van kulcs furó
 gép ami éhes
 és napról- napra etetni kell
 és gond az élet vége
 és lakás és ruha
 és és
 és
 még mi minden kell

Bemazónál
 az évek paha belsőjébe
 köréuzzád bástyás falad
 de pucér vagy mint magános kan s a szived
 gitárok daloló jajával vonal
 orszákok sikjai felett

Hiányod

Nappal is éjjelen, Fülém borul
hiányod árnya,
léted antiléte
belép e szobába.

Csend. Tömeg csend.
Hang nem fér benne,
csak percen perc, napra nap, évre év,
- mintha egy álló óra ketyegne.

Magába zárva hallgat az írógép
- némaságot szobra - papira tokjában.
Mélyül a csend, Lebegek, mint csónak
a végtelen, üres óceánban.

Mert úgy vagy itt: hogy nem vagy,
és mégis itt: egészen.
Negatív ^{illúzió} ~~illúzió~~ vetül a tárgyakra,
emlékek karátjaasztalon és széken.

Állok. ~~Állok~~ állok
a csenden túli csendben.
Érzem: érttem jönnék
a szuronyos árnyak

a megszorul rajtam a hurokidő,
Ugy megyek mindig, mindig utánad.

Balatoni alkonyat

Kapaszkodik még egy-egy napcsigár
a fénye-vesztett, sápadó nádcsálbá;
kétségbe-estén villan fénye már,
- a meg-megcsillan a víz sötétlő háta;
de fent - már régen dőlt a küzdelem:
a Nap vergődik és madár-sebzetten
átvált a végső, súlyos ruhájába:
fénye kihány, terjengő vér-uszálya
ráhull a nádra, vízre, rá a tájra,
a hegység túlán fent fogakkal várja
míg szerte szórja minden aranyát;
sötét alkonyok harapnak az égbe,
a vér réálva a kék-lila égre
dermedten. És némultan áll a nád.

Gyöngybe-dermedten

I.

Születtem villámok
szűtté erdejében
vér-kapcsolás
mestelen ég alatt

villám-sorsoló
Bertalan-éjjen
emberek álltak
fedetlen fővel
hibor-párik
lucskos kővén
dermedt-néma
birkanyéjként
sarokba-bujva
szeszszorulva
soreuk mesejében

acélon pengtek
huzban csikordultak
vad secundumok

És akkor hirtelen
koppant a kővén a
kés
Dermedten nézett
mindenki a földre
ott feküdt lenn
a kővén a kés
és nem nyult le
senki már érte

Kinyíltak a fény
ajtajai és
kitódultának a fényre

II.

Lavinaként indultak az évek
nőtt a felület nőtt a felületek
érintkezése
csilló cumallusként
túrta volna égre
jöttek tavaszok nyár melegével
jöttek nyarak tél jégverővel
simogatott nap szűtt korbács

Magamra szűrtam mint a mag
rőcsökké lett sáncaimat
kagylóként növesztő
opálos drágagyönggyé
fájdalmas-fenyűvé

Itt állok magamban
gyöngybe-dermedten
magamra-zárva

Jaj hol van szivetek
~~szív~~ kalapácsa
üszegi rőcsáimat?

 Kőd-malom

Előtte áll mint óriás
 alakatlan
 fejet hegyére toronyal alakú metszet
 kőök kőéből kőd-malom

előtte áll és dong- dohog
 míg buzája és lisztje van

Virágos kertek illata
 bódít zene
 a végtelen a teteje
 a partjain hullám-zene
 könnyű kis parfüm langedes

de has-virág az ajtaja
 a bibék csábító tánca lejt!

Oh jaj vigyázz
 e démoni tánc
 a csábítás legősebb trükkje

A lét kőök
 csápok szívó korongjai
 belepik testedet
 letépi ősi bőrödöt
 ott állsz már egész meztelen
 és kapsz álarcos rabrahát
 mi nem melegít e nem fed el.

mert itt van itt
 e kőd-malom
 e ha molnár épp
 de leszel buza nem is leszel
 majdán liszt
 leszel kicsiny kis szögecs
 leszel forgó kis kerék
 vagy leszel szíj kit hajtának
 e te hajtasz tovább
 hogy forogjon e nagy malom
 hogy őrsüljenek a kővek

S ha kihullsz majd kopott szögecs
 ha leszel törött kerék
 ha kettétörsz a tengelyét
 ha szíjnak is vásott leszel

egy koppanás
 egy dobbanás
 de nem hallod porzik fűled
 pedig dohog az ós-malom
 és őrsülnek a kővek

Rejtősködők

Rejtősködők fűben, fűben,

út mentén a vadvirágban.

hangja
Tücsök ~~szól~~ szólak hozzád,
hangja
Billádra álmat hozzád.

Vagyok én fű: szélről sügő;

Lépted alatt ~~szól~~ *szól* hó;

Szoknyád alá kapó szélvész:

És aszfaltján lépted igaz.

Rejtősködők fűben, fűben;

~~út mentén a vadvirágban;~~

Ott vagyok én, *szó* *szó* járom

megbotló-kő, virágzó hárs.

Mindig ott, és gondolatban

mindenütt, hol lépted koppan;

Múltadban, és-jelenedben -

~~és bár lehetne: sokkal szebben.~~

nagyon közel minden percében.

- Fűre ne üss, mert nagyon fáj.

Fűre ne lépj: eltaposnál.

Tücsök szavát meg ne intsd.

He ~~rúd~~ *szó* *szó* el, ha kaptál kínosot.

El ne ugorj, ha

- Rejtősködők fűben, fűben,

nappalodban, s éjszakádban.

Ott lapulok: csend a kertben.

Levél árnya. Szél, ha lebben.

~~W. W. W.~~, Sláger ~~aláírás~~

Csak ez ne volna
 e változón is mindig ugyanaz
 újra és újra magragott, kiköpött
 ez a folyamatos

~~szünetlenül~~ csámcsogás
 nem ~~ill~~

ugyanabból a tálból
 ugyanúgy, ugyanazt
 rágják és köpik
 - ~~mint~~ kollektív bételt -
 a nagy közös edénybe

és beleesznek újra és újra
~~már~~ rágni se kell
 csak csámcsogni és köpni
 csámcsogni
 köpni

Egyre feljebb

És akkor

elhagytam a várost

~~pirosai útjára,~~ ^{sebelből}

mint a megkövesett. ~~területén~~ ^{városba,}

~~az~~ ^{az} Fűzék kísérték,

amíg kiértem, ~~az~~ harang se

szólt.

Megpördült a világ, s én

egyre feljebb

zuhantam lentről, egyre feljebb

taszított a fájás, és minden

egyre feljebb sodort.

Alattam elmaradt a nyár

és egyre hidegebb lett. ~~az~~ ^{az}

^{az} ~~az~~ mesezi fények lobognak

ott lenn - az est platánjai:

a ^{hívás} ~~hívás~~-visszahúzó

jázminos tűzek.

Csend.

Havas, csillogó, tiszta

csend. A sziklák

fagyot lehelnek. Köpenyem

a magány.

Távolban

csúcsok sziluettjén

hóspikák fehérlenek, ~~az~~ ^{az} éjben

ragyognak

a csillagok.

István József

Fekve csendben

Teglalap alakú metszet

Fekve csendben, égő lázban,
 építő rombolásban,
 arcomat az eső mossa
 perceimet széjjelhordja
 ma még itt van, mint a hegycsucs,
 vízmosások rónca marja,
 holnap lenn a Síkon lesz már
 törmelékként széjjelhordva,
 elvegyülve homok és sár
 míg egyszer egy kéz nagy uja
 lenyúl érte, fölmarkolja
 csúcsot emel arc lesz újra

Fekve csendben, égő lázban,
 építő rombolásban,

István József

Kovács

Teglalap alakú metszet

Jönnék hajnalok, éjszakák
 mély szünetek,
 nappalok csóváit roppennek át -
 s én: egyre verem, eszelősen
 kalapálom ^{vas} ~~veit~~-igazát.
 Felülről már látom a szikrák
 csillagos táncát,
 s lendül közemben a kalapács;
 egyre verem, kalapálom,
 vér-tűzes szementől elfut az álom:
 sejtjeim égnék, hevitik
 az éjszakát.
 Már csak egy kéz, egy kar
 lendül, lesújt és
 újra emelkedik fel, csupa
 csont-inas, fogyva
 mint égő hasáb;
 de pattogva zengi, egyre dalolja,
 a visszarúgó vasra izzásig süjtve
 pörblyszavát.

István József

Balatoni alkonyat

Kapaszkodik még egy-egy napsugár
 a fénye- vesztett, nápad' nádszálba';
 kétségbe-esten villan fénye már,
 s meg- megcsillan a víz sötétlő háta;
 de fent - már régen dőlt a küzdelem:
 a Nap vergődik és madár-sebzetten
 átvált a végeő, súlyos zuhanásba:
 fénye kihúny, terjedő vér-uszálya
 ráhull a nédra, vízre, rá a tájra,
 a hegység túlhan fent fogakkal várja
 míg szerte szórja minden aranyát;
 sötét álkapcsok harapnak az égbe,
 s vér rálvad a kék-lila égre
 dermedten. És némultan áll a nád.

Porondos

Elátkoz, és az ostorával csákol,
 sugérzó tőrét testembe meríti
 a porondra sajt. En felkelek a porból
 mert jól tudom: el nem szabad merülni!

Tudómba forró vizet csurgat, kéjjel
 most megtapos. "Nos - bírsz-e még felkelni?" -
 Így formál nappal, színlátatlan éjjel.
 Nehéz az élet büvésszének lenni.

Könnyebb korom, a bárgya, vak gyerekkor
 álomnak is szép már - sóhajként lebben,
 és verőfényként csillogva száll el
 szemem mögött, a távoli égben -

és itt maradok én. Új matatványra
 szállit az Úr, a sors: ez a szent Ördög,
 s nevetni kell! mindig nevetni! Újra
 - míg csurran vér, s a kínok kínja hörög.

/1965/

Metamorfozis

Porráégett a ház, melyben eddig laktam.

Testem kitéve már a vad
kemor szeleknek; lelkem is
fázik. Ily bentlalan
nem voltam soha még.

Kapirgálok a hamuban; miat örült
úgy keresem a korbáltús titkát!
úgy keresem magamban
a régit, aki voltam.

Szívem dobog. Kimérten
mint lépések a havas éjszakában.
A fagyban, jég-magányban ballagó
lépések szívem dobbanásai.

/1965/

István József

Versek születése

Kicsúszott a lábod alól ami tartott
 nincs est körülülai
 legendák fellebogyó rőtnyelvű lángját
 századek pernyéjét kavaregni
 fűt és szikra-esőben
 fejtek mágikus köre felett a lángok
 fénye nem világít az éjbe
 arcotokon

Csak → hétfők és keddek [hajnali
 napjai jönnek az égre
 faléba verődik minden mezdulatered
 csak szerencsém van kulcs fűró
 gép ami éhes
~~és aprólékos titok kell~~
 és gond ~~és~~ [az élet vége!
 és lakás és ruha
 és és ~~és~~
 és
 még mi minden kell

Behúzódnál
 az évek puha belsőjébe
 körénázni bástyás falad
 de pucér vagy mint magányos kan a a szived
 gitárek daloló jajával venul
 országek sikjai felett

Vagy tollat vesz kezébe vésőt
~~és~~ feltörte a titkok ~~és~~ páncéljait
~~és~~ ~~szavak kemény szobrába vésve~~
 kőrsőt vésőt vesz kezébe
 megteremtve a napok
 holnapjait

Fekete virágok

Nincs fény szememben, földbe-fuló kéken
 éltöm-patak: fekete a vérem,
 a szívemben nyílnak, egyre csak nyílnak
 az évelő fájdalom
 fekete virágai.

Mondjátok: miért
 tettétek ezt velem?!

Hisz megszülettem én is, mint más,
 kinban és vérben: mocsoktalan.

Habzó
 piros volt a vérem,
 nekem is nyíltak az égen
 a nap repeső virágai!..!

mégis - tördelős fagyok
 leheltek palántáimra,
 lefagytak rügyei, nosen-volt szirmai,
 ki-seem-nőtt levelei-éga...!

beszorulva érnékba, némaságba,
 csak a mozgó anyag tudattalan ösztöne
 pisilékolt, mint pince-mélyi mécs,
 hogy lesz erőm feltörni a napra,
 hogy megfestenek
 kromogénjai még!

éltlászó csiraként
 küsztem a fényre,
 taposott, táncolt, tuatnyi láb;
 fényt-érve lélegzetig élt em.
 Magamba szívtam,
 a türtem tovább! -

De nem. Nem bírtam végig.
 Voltam bár
 szívós, mint a vas, kitartó
 mint tarack;
 szívem idült faszituláján
 bimbóim feketét
 virágszanak.

Apokalipszis

Marcirepülő ~~szöveg~~ *monológja*

A Föld: gömbölyű,
és látom: mindenütt
gömbölyű.

Hűz-űles légcsővéval kúszom
lúktató szivetek fölé, jeges tákat,
dörgő félelem árnyaival: kies
földjeitek napozón
kinyíló láng-részék dőréjével
letiprom a csend virágait,
méhék zűmmögését
belefojtom
gépem dűbürgő robajába!

vagyok: a suhogó kard,
szárnyas vér-lovamon
égi ostor, ~~lehetőség~~
~~a végső csattanásra,~~

szárnyas alatt a rombolás
néma spóráit: bombáim hordozom
a rakéták gyors fullánkjaikat, hogy
indukáljak h a l é l t
életetek mágnesses-terében,
szikla-reasztó pillantással
repülök föltűtetek, mint
kőszáli sas, belelátok kezitek
varázsló titkaiba: megtörni
igézetét.

Kilopond-milliók
taszítanak
az égre, föltetek;
parancsok áramkörei
hészitok, szűdellő földjeitek
fölé,

parancs: a szárnyam, fegyverem, a lallem is
parancs:

parancsra
rétok szabadítom
spóráim vakítóva-kinyíló
föld-dezstilláló detonációját!
sugárzó gombák halálfejeit elemem
fejtek fölé, mint sár fölé
a fejfát! - -

Hűz-űles légcsővéval kúszom
lúktató szivetek fölé, gépem
vijjogó láng-sikolyával.

Szefűk a téiben lap alakú metszet

Hét szál piros szefű
ég a tél tiszében,
Hamva hull a hóra
advent-végi éjjen.

Hét szál piros szefű
éj- magányos csokra
kinn, az ajtó előtt
hamvad ol lobogva.

Lángját szitja a fagy.
Borul hó jegébe.
Fájdalomtól kormacs
lángja csap az égre.

Hóban lobog a tűs,
vérvirágos máglya.
Hét szál piros szefű
hamvahullatása.

Mosolyogva

Mert nem szeretem: sötét, sötét bolygó
lelken, a feketésűr a világ.
Bús, bánatban bolyongó,
mit Nap sugara sohasem lát.

Meddig lehet még kibírni,
hogy nem éltet a drága fény?
az egyetlen, mel'től felragyognék
sorsom sötét' egén.

~~Kibírni? hogy így működik élet.
S napokra jönnek évek s újabb napok,
síg - fájdalomban, hogy ne lássák
-mosolyogva porrá szagadok.~~

Hallgatam lombjukat
 Lángviharral vártál

Hajlong, hajlong, hajlik a jegenye,
 tajték-tépett hosszú sorban a fák.
 Alattuk állva sóduló szélben
 hallgatam lombjuk tenger-moraját.

Múló évek hullámverte partján
 Brók Jákob; hűség Robinsona.
 Emléke ring még: Szédülő erdőm!
 Remények fáin lombdús korona.

Hátam mögött - hamvában az erdő,
 előttem is csonkig-égett fák
 merednek ki feketén a földből.
 Lombtalan lett az egész világ.

Vad vágóban szállnak át a felhők.
 Lépted neszét felitta már az ég.
 Én keresem csak szálította nyomát,
 én kutatom csak tenger fővenyét.

Egy reggel - rég - partodra hajóztam
 s felgyújtottam hajóm, mint szál gyufát,
 - hogy szabadulni: szabadulni onnan.
 Az életemet tettem akkor rád.

Hátam mögött hamvában az erdő,
 előttem is csonkig-égett fák
 merednek ki feketén a földből.
 Lombtalan lett az egész világ.

- Lángviharral vártál s Huszkó lett
 minden. De nem: a lélek-kigyúlt fény.
 Hiába kavar, pernet hord a szál
 a tágra-kavart évek tengerén.

Hajlong, hajlong, hajlik a jegenye,
 tajték-tépett hosszú sorban a fák.
 Alattuk állva sóduló szélben
 hallgatam lombjuk tenger-moraját.

István József

itt *Vilmos*

Ha megállsz itt
fény-suhatag nyárban
téli csikorgásban

s nézd a város
főterén a három
templom
égre-szökő tornyát

nézd meg
az emberpiacot is

Itt magát-kellette az áru
itt
elkelt az eleven élet
ha elkelt

nézd meg ezt a földet

ez a föld
ez a föld a mi porunk
ez a föld sír
ez a föld szokog

ezt a földet

vihar hordta

ez a vihar-tépte kifordított sarok
a megtaposott
fájdalmak országos hamvvedre
s a fekete humusz benne
ragyog

Itt

ha nem bírtuk tovább
és szóltunk

a szívünkbe nyilastak
s remegve állt meg benne
a gyűlölet

itt szavaink göröngyei
Ükleink kövei szálltak

itt csörömpölt
az úri félelem reszketett

~~ránk~~ küldték a szuronyt

itt *szurony*
mellünkön ~~csorbult~~ a szurony
akárha páncélra döfnek

itt körös- körül
sorkézek dörögtek

s az égen
 messzire vöröslött a vérünk
 mint mikor
 falvak égnek

itt
 Achim vére tüzelt
 voltunk az ere
 s ő vére volt
 ereinknek

hát megölték őt
 és folyt a pezsgő

bankettezett az úri gaz

Ha megállsz itt
 emlékezz a nyárra
 mely forró volt
 s igaz

1861

Katalán zászló

Sárga mezőben öt piros csik.
 Ine: előtted a katalánok
 zászlaja, Tépi,
 fújja-lobogteti tengeri szél.

Sárga mezőben vörös öt ujj
 huzta a csikját - mőrokon győzve
 s nyerve jutalmul -
 e jelnek s jognak az ötvüzetét.

Katalán zászló! Frankon és Nie-
 pdnia földjén - láttatva hirdesd:
 állams nincsen
 e népnek, és mégis: Szabad / lobogó!

Petrohán

A távolból már kékellő a Balkán,
autóm suhan felé az út aszfaltján.

Itthon vagyok. Itthon, a tág hazában
s egy verare jár - normolgatva - a szájam:

- "Zsiv e tej, zsiv ei Tom na Balkána." -
Hej! Hadnai Dimitar, Sztefan Karadzsa...

- Felhők tapadnak fenn a csúcsok ormán.
Köddel fogad a hágó: vár Petrohán.

Hiányod

légialap alakú metszet

Happal is éjjelen~~ti~~

hiányod árnya.

Léted antilátó

~~szép~~ a hámba.

behallgat

Csend. Tömbös csend.

Hang nem fér benne,

csak porcra porc, napra nap,

- mintha egy álló óra ketyegne.

Magába zárva hallgat az írógép

- némaságot szobrá - pepita tokjában.

Mélyül a csend. Lebegnek, mint csónak

a végtelen, üres óceánban.

Mert úgy vagy itt: hogy nem VAGY,

és mégis itt: egészen.

Minuss jelened vetül a tárgyakra:

emlékek karátja asztalon és széken.

Állok

a csenden túli csöndben.

Érzem: értem jönnek

a szürnyös árnyak,

a megszorul rajtam a hurokidő.

Ugy megyek mindig, mindig utánad .

1975.III.

Gyöngyöm, zuhanásom
 Hiányod-sebszétten

fénylő marjulásban
 zuhanásban szállva kinom kagylójába
 fájom az én gyöngyöm
 Szivárvány-opálja
 lássam-vaogásom hamam és halálom

Miféle rabság ez? sarkfányedbe sárva
 sugard fonalán szivem ortistája?
 kárpitja a vér-résesé és dübörgő lángban?
 mágneses terebbe? káprásatba mártva

Folyton-zuhanásban
 Urfelete bársony
 magányom kárpitja pörgő zuhanásom
 hiányod-sebszétten fénylő marjulásban
 Kinom kagylójába
 fájom az én gyöngyöm
 Szivárvány-opálja
 lássam-vaogásom hamam és
 halálom

Gyöngyöm, zuhanásom

Hányod-sebzetten fénylő marjulásban
 zuhanásban szállva kinom kagylójába
 fájom az én gyöngyöm

Szivérvány-opálja
 lázam- vacogásom hamum és halálom

Miféle rabság ez? sarkfényedbe ~~zárva~~
 sugarad fonalán szívem artistája
 miért e vér-rácsos és dühörgő lángban?
 mágneses teredbe: képrázatba zártan

folyton-zuhanásban Ürfekete bársony
 magányom kárpitja pörgő zuhanásom
 hiányod-sebzetten! fénylő marjulásban

Kinom kagylójába
 fájom az én gyöngyöm
 Szivérvány-opálja
 lázam-vacogásom hamum és
 halálom

Vérvirág

Hét szál piros ~~szegfű~~
 ég a tél tűzében.
 Havve hull a hóre
 advent-végi éjen.

Titkos-szép virágtűz
 csokra - ez a máglya
 Grönlandod fagyának
 éji tűzvirága;

jég és hómezőkön
 bolyongó délibáb
 tűzében ~~havvadó~~
 szegfűm mind vérvirág.

- Évre év, ha múlik,
 havva-hullatása
 lobogó teledben
 vérem hevezése.

Hassán teglalap alakú metszet

Ősök gyökerei kőnek e tájba,
 hol üszefutott más északról,
 farró délről, szállaj keletről
 elődeim vére, ^{II}
 e ~~itt~~ szerelmük lobot vetett.

Dallamok fülemben: Velem dalolnak
 tovább. Szászadok mélyén
 hurocolták, óvták ~~mint~~ ^{mint} a tüstet
 vér-lobogójuk,
 rejtették ^{rejtették} a vossályban.

Gyermekoi voltak ők is e pornak,
 elvegyülve
~~szűz~~ ^{szűz} ezredék porával - ^{szűz} ~~szűz~~ ^{szűz}
 csak itt érzem őket közel.

Mert testük e föld. ^{de} E földé lesz
 a testem.

Barátságuk tükrében látom az arcuk.
 Sermünk e földet
 termékekné tenni.

Es a hassán.

1260

Höríté
Kérs

Tegnap alakú mets

Mondd: akarsz-e társam lenni?

kéz a kézben, úgy bolyongni
nyári erdőn, tarka réten,
fénypóros napsütésben.
Fényzáró napsütésben.

Azóta

Szerettem téged kéret!
velem köztársasági szövetséget,
szóval ne fogjon rajtam, /
kegyelmeddel lennék áldott.
Kegyelmeddel lennék áldott.

Benne égnék minden nyárban,
felizzanánk fényváltan!
és amit csak tőled kapva:
a szívem, hogy felragyogna!
A szívem, hogy felragyogna.

Ellenünk vihar készül,
tengerünk kint elsötétül,
szél, ha nyargal, hullám támad:
két karommal megóvnálek!
Két karommal megóvnálek!

- Ősziidőben, levél hulltán
kezem fognád, kezéd fognám
lassu sétán, ősi erdőn -
szemed nézém elmerengőn.
Szemed nézém elmerengőn.

Hiányod

Nappal is éjjelen, Fülém borul
hiányod árnya,
léted antiléte
belép e szobába.

Csend. Tücsök csend.
Hang nem fér benne,
csak percere perc, napra nap, évre év,
- mintha egy álló óra ketyegne.

Magán[✓]a sárva hallgat az írógép
- némaságot szobra - papira tokjában.
Mélyül a csend. Lebegek, mint csónak
a végtelen, üres óceánban.

Mert úgy vagy itt: hogy nem vagy,
és mégis itt: egészen.
Negatív ittléted vetül a tárgyakra,
emlékek karátja asztalon és széken.

Állok. Csak állok
a csenden túli csöndben.
Érzem: értem jönnek
a szuronyos árnyak

s megszorul rajtam a hurokidő.
Ugy megyek mindig, mindig utánad.

Illyés

Element Element - bajokban híj Apánk
Mondjátok: ki mondja el? ki mondja ki?
amit ki kell még mondani
Trianon tépő századán

1983

Szekeres István

Szmetana: Moldva

Földből fakadó tisztaság
források csobogó csodái
fények rejtett tisztásein
fenyvesek méhéből eredők

völgyekben szeszefolyó
vizek törvénye: találkozni
egyetlen folyamban
kőárdás medreken
dombok ágyékán
évszakos erdők közt kanyarogva
~~elégyni a tóiban~~

Partok hullámozó susogása
gázlókon a víz futása
időtlen hangozó ~~örök~~
~~porlejt-csontu-apám~~

meséi a hajdanvolt
durrogó telekről
üzései ~~szőlő~~ villámló vadaknak
fellebbant szemekben
erdők zöldje felivődik
vadászkiáltók búska bugása zug
lovak üző
vágózó dobogása

Duzzadó szókülésben
delel az árpa a roza
pengék suhogó muzsikája
~~szőlő~~ a tarlón
felsorakoznak a sárga kereszték
dombokon át
a partok aranylón

hűsen iramlík a víz
 falvak szórt pipacsát
 alkonyi pír sötétíti
 ünnepi ténc dobogása
 lüktet az estben

S ha lassan
 felkúszik a méla
 telihold
 az őriás sárga
 felöltözik a téj a halott fény
 ezüstbársonyába
 ezüstporral hintett az éj
 ezüstgyík a folyó
 ezüstgyöngyökkel ezüstkarikákkal
 álmában álmodó

szél lélegzet a völgy
 emelkedik súlyed
 töcsőkcirip
 mozdulatlan gyíkcsend

Hajnaloknak aranyhidat verő
 örvénykarélyos limányok anyja
 vérek karvalyszemét őrző
 idők viszhangját dörgető zivatar

folytonos multból
 a jelenen át
 a jövőbe térsz el

kékis ködök egébe tűnsz
 egyesülsz az éggel

